

maal. Det viste sig jo allerede i den sidste Rigsdagsamling, at hvor skarpt end Meningerne her stode imod hinanden, saa var det dog ingen Umulighed at bringe Eftergiveness tilstede, og det antager jeg ogsaa i større Grad endnu vil vise sig ved Sagens fortsatte Behandling. Skulde det saa endda endelig vise sig, at Lovforslaget ikke kan blive bragt tilende i denne Samling, saa vil der dog ligegodt være gjort et meget stort Fremstridt. Thi det kan, som sagt, ikke være Andet, og det maa gjælde om denne Sag som om ethvert andet Lovforslag af meget stor Betydning, at jo længere man fortsætter med den, desto nærmere kommer man — det er en gammel Erfaring — til dens Tilendebringelse, og tilsidst maa denne lykkes. Selve det foreliggende Lovforslags Indhold skal jeg iøvrigt ikke udtale mig nærmere om. Kun skal jeg sige, at ogsaa jeg finder, at Lovforslaget i flere Punkter er ubensigtsmæssigt. Navnlige finder jeg, at det udviklede Valgmæssig, som er opstillet i Forslaget, er i allerhøieste Grad uheldigt. Det er meget for kompliceret, og det praktiske Resultat, der vilde komme ud af en saadan Valghandling, vilde efter min Mening være meget uvist. Hvad der bør komme istedet, skal jeg ikke nu give nogen bestemt Anthydning af. Der er jo opstillet mangfoldige Forslag isærveien, af hvilke forskellige efter min Mening ere mere brugbare end det nærværende. Navnlige skulde jeg ogsaa holde for, at, dersom Meningerne tilsidst kunde samles om et Forslag som det, hvorefter den ærede Landstingsmand for Kjøbenhavn (Ploug) fornyligt talte, da vilde det være mere praktisk, mere udførligt og lettere for de enkelte Menighedsmedlemmer at sætte sig ind i. Jeg siger dermed ikke, at jeg holder af det omtalte Forslag, men jeg siger kun, at, skulde det endelige Resultat blive et saadant Forslag, da vilde der muligvis slet ingen Vanstuelighed være med Hensyn til dets Gjennemførelse. Ogsaa jeg tror, at der er større Sandsynlighed for, at der kunde komme Samstemning om et saadant Forslag end om

det nærværende. — Jeg skal slutte med den allerbedste Anbefaling for Forslagets Fremme.

Fischer: Den ærede sidste Taler gjorde opmærksom paa, at der dog var Noget i denne Sag, hvorefter Alle vare enige, nemlig om, at Noget maatte der gøres. Men jeg tror, at det maa anerkjendes, at, naar Enigheden ikke gaar videre end dertil, saa er man i Grunden ikke ret vidt. Kommer man i den foreliggende Sag ind paa en Undersøgelse af Omstændighederne, saa tror jeg, at det vil blive klart, at det ærede 5te Medlem for Kjøbenhavn (Ploug) i Virkeligheden havde Ret, naar han før yttrede, at der kun kunde være ringe Haab om at naa noget Resultat med Hensyn til samme, idetmindste for Diebliffet. Det Punkt, hvorefter det efter min Opfattelse væsentligst kommer an i denne Sag, er endnu ikke blevet berørt her idag, og navnlig er det ikke blevet berørt af den ærede sidste Taler, nemlig om det er rigtigt at overføre Majoritetsprincippet paa Sager af denne Natur. Majoritetsprincippet har sin fulde Ret, ligesom det har sin fulde Nødvendighed, i verdslige Sager. Men her foreligger der en Sag af ganske anden Beskaffenhed, og naar man ogsaa her vil gøre Majoritetsprincippet gjældende, da bør det efter min Opfattelse ikke tilstedes. Bliver der vist nogen Smødekommun med Hensyn til dette Punkt, da tror jeg, at der vil kunne være Haab om en Løsning af Sagen, men vil man fastholde en anden Betragtning af det paagjældende Punkt, — hvad det lod til af den ærede sidste Talers Ytringer, at man vil, — saa tror jeg ikke, at der kan være noget saadant Haab. Smidertid skal ogsaa jeg stemme for, at Sagen gaar til et Udvalg, hvor den da vil komme under nærmere Overvejelse. — Og jeg skal i den Tanke, at dette vil ske, benytte den Leilighed, der i Diebliffet tilbydes sig, til at henlede Opmærksomheden paa et enkelt Udtryk i Lovforslagets § 1, der ikke, saavidt jeg erindrer, har været underkastet nogen